

KESKENY ÚT

A Károlyi Gáspár Teológiai és Missziói Intézet lapja 2001. IV. évfolyam, 18. szám

Húsvét – Vasárnap
– Úr napja –

Jézus feltámadása, a mi
feltámadásunk záloga

Az Úr napja az
egyháztörténelemben

Jézus vallásügyi perének
üzenete

A feltámadás tanának
apologetikai
vonatkozásai

Szombat vagy
Vasárnap?

Az Úr napjának a
megtartása

Gyermekeink és az Úr
napja

Minden héten esküvő

KESKENY ÚT

Szerkesztő: Zoltán Zsolt
Cím: 1074 Budapest
Rákóczi út 78. 1/4
Tel: 06-1-322-9317
zoltanzsolt@matavnet.hu

A Károlyi Gáspár Teológiai
és Missziói Intézet címe:

3527 Miskolc, Kariács u. 1
Tel: 06-46-412-558
kgfmi@matavnet.hu
http://www.reformatus.org

Húsvét – Vasárnap – Úr napja

Számos keresztyén a vasárnapot, az Úr napját, a keresztyén szombatnak tartja, vagyis az ószövetségben a negyedik által parancsolat által előírt nyugalomnap újszövetségi változatának. Ezt a véleményt nem mindenki fogadja el, sőt a reformátorok között sem volt teljes egység ebben a kérdésben.

A Luther által is elfogadott Augsburgi Hitvallás (1530) tagadja azt, hogy a Szombat átalakult az Úr napjává, (II. fej., VII. Art.) és azt tanítja, hogy: „*akik azt gondolják, hogy az Egyház tekintélye az Úr napjának a megtartását a Szombat helyett rendelte el, nagyot tévednek.*” A hitvallás szerint, habár „*az evangélium megszüntette a szombatot*”, az Egyháznak szüksége volt egy gyülekezési napra, és így a keresztyén szabadság szellemében a korai szentek a vasárnapot választották ki erre a célra.

Kálvin is hasonlóan gondolkodott. Azt állította, hogy a szombat megszűnt, mert Krisztus eljövele betöltötte azt. Ugyanakkor figyelmeztet a napok judaisztikus megtartása ellen, de mégis a munkától való tartózkodást tanította – amennyiben az akadályoz a nyilvános istentiszteletben, a személyes igetanulmányozásban és elmélkedésben. (Institúció II., VIII.)

Bullinger Henrik, a Második Helvét Hitvallás (1566) szerzője, Zwingli utódja szerint: „*nem hisszük, hogy egyik nap a másiknál szentebb volna, és nem gondoljuk azt sem, hogy a munkaszünet önmagában kedves Isten előtt, hanem a szombat helyett a vasárnapot is keresztyén szabadsággal ünnepeljük.*” (24. fej.) Szerinte a vasárnap megtartása csak egy emberi szokás az istentisztelet céljából és nem Istentől jövő rendelet.

A Westminsteri Hitvallás és az angol puritánok részletesen foglalkoztak ezzel a kérdéssel, és ők mondják ki a Szentírásra alapozva, hogy: „*Isten imádatára megfelelő időt kell elkülöníteni, ezért Isten az ő Igjében egy határozott erkölcsi törvény által, mely minden embert, minden időkre lekötölez, kifejezetten elrendelt egy napot a hétből a nyugalom napjaként, hogy azt neki megszenteljék. A világ teremtésétől Krisztus feltámadásáig a nyugalom elrendelt napja a hét utolsó napja volt. Krisztus feltámadásával kezdődően a nyugalom napja a hét utolsó napjáról a hét első napjára tevődött, amelyet a Szentírás az Úr napjának nevez, amelyet mint keresztyén nyugalomnapot kell megtartani a világ végéig.*” (21. fej. 7.)

Sajnos nagyon sok keresztyén ember ismerete hiányos ebben a kérdésben, és sokan a véleményüket csak egy valahol hallott igehirdetésre, egy káté kérdésre és válaszra, vagy egy újságcikkre alapozzák. Az is feltűnő, hogy sokan nincsenek tisztában a vasárnap, az Úr napja fogalmával, nem tudják, hogy az apostolok, a korai egyház, majd később a reformáció egyházai minden vasárnap a „húsvétot ünnepelték”, hiszen minden vasárnap Jézus Krisztus feltámadására emlékeztek. Ezért láttuk fontosnak, hogy most foglalkozzunk ezzel a kérdéssel.

Tudatában vagyunk annak, hogy újságunk nem tud minden kérdésre kielégítő választ adni, ezért a kedves olvasót arra buzdítjuk, hogy olvasson tovább ebben a kérdésben. Reméljük, hogy sikerül felkelteni az érdeklődését ebben a témában.

„Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is!”

(1Kor 15:14)

Jézus feltámadása, a mi feltámadásunk záloga

A feltámadásról való bibliai tanítás egyike a ma legmegvetettebb tanításoknak. A feltámadásról beszélni botránkozást jelent, és a „vakbuzgó” keresztyénség jellemvonása. Azonban ne gondoljuk azt, hogy ez a modern korunk problémája, ugyanis ez már a korai keresztyénség időszakában megjelent. Pál beszédét türelmesen hallgatták a pogányok, azonban amikor a feltámadásról kezdett beszélni, gúnyolódva mondogatták neki: „Majd még meghallgatunk téged e felől.” (ApCsel 17:32) Sőt, mi több, még a keresztyének is zavarban voltak e kérdés helyes értelmezése felől, és ezért kérdezi Pál: „Ha azért Krisztusról hirdettétek, hogy a halottak közül feltámadott, mimódon mondják némelyek, hogy nincsen halottak feltámadása?” (1Kor 15:12) A választ azonban nagyon egyszerűen adja meg a Szentírás: „Ha nincsen halottak feltámadása, akkor Krisztus sem támadott fel.” (1Kor 15:13) Innen kell tehát kiindulnunk. Krisztus feltámadott, az Ő feltámadása által lehet új életünk és az Ő feltámadása a mi üdvösségre való feltámadásunk záloga.

1. Jézus feltámadása

Jézus feltámadásának ténye a világtörténelem legnagyobb csodája. Nem csak azt jelentette, hogy Jézus teste és lelke újra egyesült, hanem azt is, hogy egy olyan megdicsőült testet vett fel, amely csodálatos módon megjelenhetett különböző helyeken, a fizikai korlátok ellenére. Mégis ez a test egy anyagi és valódi test volt (Lk 24:39). A feltámadást többen is próbálták megcáfolni, és ezek az elméletek alapvetően három csoportra oszthatók. (Természetesen nem foglalkozunk azokkal, akik a feltámadást elutasítják, és az ókori népek mítoszaként kezelik.)

a. A lopás elmélet szerint, Krisztus testét a tanítványok lopták el, miközben az örök aludtak, majd pedig azt hirdették, hogy feltámadt. Természetesen ez ellentmond a Biblia bizonyágtételének, mely szerint az Úr Jézust látták az asszonyok, az apostolok és több mint ötszázan. De ami még elképzelhetetlenebb az az, hogy ezt egy életen át titokban tartották volna, sőt életükkel is fizettek volna ezért. Emberek néha életüket adják egy-egy nemes célért (még ha utólag kiderül is, hogy nem igazán érte meg az áldozathozatal), de elég nehéz elhinni azt, hogy valaki életét adná a számára egyértelmű hazugságért. Még furesőbb az elhinni, hogy az erkölcsös élet legkomolyabb hirdetői tanításait egy hazugságra alapozták volna.

b. A rosszullét elmélet szerint, Jézus csak elájult, de magához térve félretolta a hatalmas követ, majd megjelent tanítványainak, mint a „dicsőséges” megváltó, és majd csak később, félrevonulva halt meg valahol. Az előbbi esetben felhozott ellenvetések itt is érvényesek. Egy ilyen megváltó nem adhatott volna olyan erőt az apostoloknak, hogy az akkori leghatalmasabb birodalommal szembeszálljanak.

c. A látomás elmélet szerint a feltámadás tanúi látomások áldozataivá váltak. Ismerünk eseteket, amikor valaki látomásként könyveli el saját lázálmain, de itt nem egy emberről van szó, hanem százakról, és nem egy látomásról, hanem többszöri előfordulásról. Sőt a tömegpszichózis feltételeit sem látjuk sehol megteremtve, mert ilyen esetben azok, akik a tömeget befolyásolni akarják, előre elmondják, hogy mit kellene látniuk. A tanítványok esetében azonban nem történt semmi ehhez

hasonló. Nem látjuk azt sem, hogy közösen meditáltak volna, vagy valamilyen hipnózisnak vetették volna alá magukat, hanem ellenkezőleg, mindenki visszatért munkájához és elcsüggedve végezte azt.

Összegezve, tehát elmondhatjuk, hogy bizonyítékok bőven vannak a feltámadás alátámasztásához, a kérdés csak az, hogy akar-e ezekkel szembesülni a mai ember? Isten bizonyára könyörül az őszinte keresőkön, és nyilvánvalóvá teszi számukra, hogy a feltámadás valóban megtörtént. A Szentháromság Isten dicsőséges cselekedete volt ez. Jézus maga mondta, hogy testének templomát három nap múlva újra felépíti, mert neki ez hatalmában áll. (Jn 2:19-21; 10:18) Az Atyáról világosan mondja Pál, hogy feltámasztotta a Fiút (Gal 1:1), és ugyanezt olvassuk a Szentlélekről is (Róm 8:11). A feltámadásban tehát többé nem a megkínzott, alázatos Jézust látjuk, hanem a feltámadott dicsőséges Urat. Dicsőség legyen ezért a Szentháromság Istennek!

2. A mi feltámadásunk

Nem térünk ki most arra az igazságra, hogy Krisztus feltámadása által nyertünk új életet – és hogy az, aki feltámasztotta őt a halálból, az minket is új életre hívott – mert reméljük, hogy ez minden keresztyén előtt nyilvánvaló. Tegyük azonban hozzá, hogy mindannyiunk számára az a legnagyobb vigasztalás, hogy lesz majd egy nap, amikor testben látjuk meg az Istent (Jób 19:25-27). Vagy ahogy ezt a Róma 8:11 mondja: „De ha Annak a Lelke lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a halálból, ugyanaz, aki feltámasztotta Krisztus Jézust a halálból, megeleveníti a ti halandó testeiteket is az Ő tibennetek lakozó Lelke által.” Ez a reménységünk, ha a halálra gondolunk, sőt vigasztalásunk is, hogy ez bármikor megtörténhet, még életünk ideje alatt is, amint az 1Thessz 4:16-18-ban olvassuk: „Mert maga az Úr riadóval, arkangyal szózatával és isteni harsonával leszáll az égből: és feltámadnak először, akik meghaltak volt a Krisztusban; azután mi, akik élünk, akik megmaradunk, elragadtatunk azokkal együtt a felhőkön az Úr elébe a levegőbe; és ekképpen mindenkor az Úrral leszünk. Annakokáért vigasztaljátok egymást e beszédekkel.”

Bagoly Gyula

Az Úr napja az egyháztörténelemben

A húsvét ünnepe szorosan kapcsolódik a vasárnaphoz, amelyet reformátor elődeink nagy szeretettel neveztek az Úr napjának. Az egyháztörténelmet tanulmányozva, látjuk, hogy ez a nap nagy változásokon ment át Jézus feltámadásától egészen napjainkig.

Az első keresztyének minden vasárnap összegyűltek istentiszteletre, és minden vasárnap megemlékeztek erről a napról. Sokan úgy gondolnák, hogy ezek az emberek szentimentalizmusból gyűltek össze, de nem így volt. Ők azért ünnepelték az Úr napját, mert Isten azt parancsolta nekik. A Herbert Haag által szerkesztett, katolikus kiadású **Bibliai Enciklopédia** azt írja, hogy a vasárnap megünneplését Pál apostol rendelte az egyháznak, de tudjuk, hogy ez nem igaz. (A *Szombat vagy Vasárnap* című cikk tárgyalja ezt a kérdést a 6. oldalon – a szerk.)

Míg az első században az Úr napja egy szent (Istennek elkülönített) alkalom volt, addig alig két-száz évvel később már pervertálódott, és bálványimádással illetve világiassággal párosult. Cypriánusz már 250 körül azt tartotta, hogy a pap ismételtén megáldozza Krisztust, és ez kell, hogy legyen az istentisztelet központja. Így a vasárnap célja már nem az igazi istentisztelet volt, hanem egy hamisan felmutatott áldozat, amely egyben megcsúfolta a mi Urunk egyszerű áldozatát (Zsid 10:14).

A szent ünnep átalakult világi ünnepé. Évszázadokon keresztül a világ uralta ezt a napot. Az egyház vezetői nem vették komolyan Isten rendelését miszerint egyedül csak ezt a napot kell megünnepelnie a gyülekezetnek. Elgondolkodtató, hogy ilyen rövid idő alatt mennyire eluralkodott a romlás. Számunkra is figyelmeztetés ez, mert a kísértés, hogy a tömegekért elhagyjuk, eltorzítsuk Isten Igéjét, mindig jelen van.

Ez a romlás hamarosan még jobban elterjedt. Mivel nem csak vasárnap mutattak be miseáldozatot, bizonyos értelemben a többi nap is egyenlő lett vele. I. Theodosziusz már 124 keresztyén ünnepet tett hivatalossá császári parancsal. Az ünnepek pedig különösen fontosak lettek. Az ereklék kultuszával kifejlődött a szentek tisztelete, ami újabb ünnepnapok bevezetését eredményezte. A negyedik évszázad utáni egyházi naptár ünnepek sorozatából állt. Ezek az

ünnepek pedig a legsötétebb bálványimádást népszerűsítették.

Annak ellenére, hogy Isten megparancsolta, hogy „hat napon át munkálkodjál és végezd minden dolgodat” egyre több kényszerpihenőt illesztettek a naptárba. Nem az istentisztelet volt a legfontosabb ezeken a napokon, hanem a díszes felvonulások és a reggelig tartó szórakozások. Az Úr napja lassan hétköznapivá vált, sőt lassan a díszes karácsony, húsvét, vagy pünkösöd ünnepe emelkedett ki a többi vasárnapok közül.

Természetesen a babonás és cirkusza éhes nép jobban várta a vasárnapi vásárokat, mint az Igét. Maga a vasárnap szavunk is innen ered, ugyanis a hét első napján nemcsak istentiszteletet tartottak, hanem vásárt is. Így a szent napból zsibvásár lett.

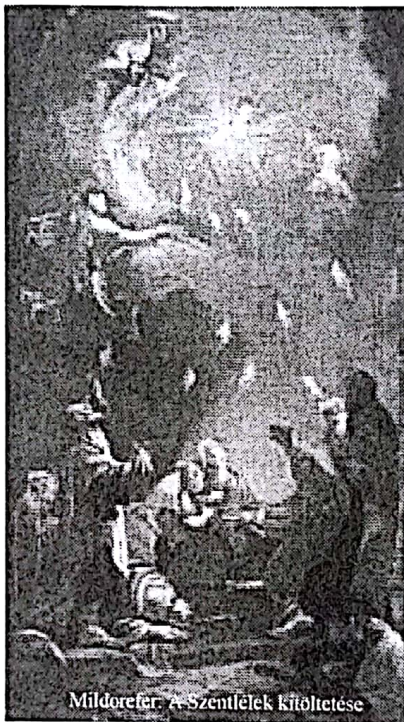
A reformátorok másképp gondolkodtak Isten Igéjéről. Szerintük és szerintünk is Isten Igéje kell, hogy legyen az egyedüli autoritás a hívő ember számára. (A Keskény Út korábbi számaiban már volt szó a Sola Scriptura-ról.) Isten szuverén és a vasárnapnak azt kell jelentenie számunkra, amit az Ő számára is jelent. Legyen az Ige egyedüli vezérünk ennek megítélésében! Reformátoraink félrevertették az emberi bölcselkedéseket, szokásokat, és az Igét választották. Kimondták azt, hogy az egyetlen ünnep, amelyet a Szentírás tanít, és amit az apostolok is megtartottak, az az Úr napja, a vasárnap.

Sajnos a reformáció egykori egyházaiban ez a tanítás ma már egyre inkább elhalkul. Az Úr napját már kevesen szentelik meg teljesen, ehelyett inkább az emberi szokások és a világ által kialakított ünnepek kerülnek előtérbe.

A mi feladatunk és kötelességünk az, hogy minden vasárnap (nem csak húsvétkor) emlékezzünk meg Krisztus feltámadásáról úgy, ahogyan Isten azt elrendelte: istentisztelettel, imádsággal, énekléssel, az Úr napjának teljes megszentelésével. Nem csak a délelőtti istentiszteleten, hanem egész nap járjunk Isten előtt, ha lehet, vegyünk részt a délutáni alkalmakon is, olvassuk az Igét és imádkozzunk otthon is.

Belegondoltál-e abba kedves olvasó, hogy milyen nagy áldás a vasárnap? Hiszen ezen a napon végre nyugodtan olvashatsz az Igét, imádkozhatsz, énekelhetsz, és látogathatsz a betegeket. A hét többi napján keményen és Isten dicsőségére dolgozunk, de ezen a napon megpihenünk, és dicsőséget adunk neki azáltal, hogy megszenteljük ezt a napot!

Curcubet Gábor

Mildorefer. A Szentlélek kitöltése

Jézus vallásügyi perének üzenete

(Márk 14: 53-72)

Jézus Krisztust nagypénteken két koncepció perben ítélték halálra. Vallásügyi pere volt az első és az alapvető. Ez a zsidó fő- vagy nagytanács előtt zajlott. Halálra ítélték.

Politikai pere Pilátus római helytartó és Heródes Antipász király előtt folyt. Pilátussal – annak megtevesztésével – azért kellett halálra ítéltetni Jézust mint politikai lázadót, hogy kivégezzék a rómaiak. Csak rómaiak hajthattak végre halálos ítéletet, ők viszont csupán a saját ítéletüket hajtották végre.

Péter módjára menjünk el gondolatban a jeruzsálemi nagytanács elé. Lélekben kövessük Jézust, hogy tanúi legyünk szenvedéseinek. Figyeljünk, hogy mi történt Urunkkal vallási pere során. Tanuljunk meg tőle a helytállást. Teljék meg a szívünk bűnbánattal, hálával és örömmel.

Bűnbánattal, mert annyiszor méltatlanok voltunk Krisztus szeretetére.

Hálával, mert nekünk nem kell sírva távoznunk. Hitet és feloldozást ad Urunk és asztalt készít nekünk, ha megbánjuk vétkeinket.

Örömmel, mert újra lelki szemeink elé állította az ige azt a szenvedést, amit helyettünk és értünk szenvedett Krisztus, amikor megváltott.

Jézus Krisztus vallásügyi pere hazugságra épült és törvényellenesen zajlott le

a) Tipikus koncepció per volt. Előre elhatározta a jeruzsálemi nagytanács, hogy halálra adja a Názáreti Jézust. A per csupán ürügy volt. A törvényesség látszatát kívánta kelteni. Vallási ügyben vádolták Jézust. Tanúkat vonultattak fel ellene, de azok ellentmondásba keveredtek. Elérkezett a per ahhoz a ponthoz, amikor a perrendtartás szerint fel kellett volna menteni Jézust, és hamis tanúzásért vád alá helyezni a tanúkat. Nem ezt tették. Őket nem az igazság, hanem az ítélet érdekelte. Azt kellett nyilvánosan kimondani a per keretében.

b) Kajafás a perrendtartással ellenkezően kényszerítette ki az ítéletet. Odament a vádlotthoz – ezzel igyekezett megfélemlíteni Őt. Megkérdezte, hogy Ő-e a Messiás? Jézus igenlően válaszolt: „Én vagyok, és meglátjátok az Emberfiát, amint a hatalmas jobbán ül, és eljön az ég felhőiben.” (62. vers)

Kajafás erre megszaggatta ruháját a gyász jeléül és

Helyettünk és értünk szenvedett el mindent Urunk. Ne csodálkozzunk, ha az Ő útján járva vádol a világ.

szinpadiasan kérdezte, hogy mi szükség van még tanúkra, hiszen maguk hallották az istenkáromlást. El is ítélték istenkáromlásért halálra.

c) Ez közönséges joggyilkosság volt. Izráel joggyakorlatát ölték meg. Nem volt ugyanis halálra méltó

Izráelben, ha valaki magáról azt állította, hogy ő a Messiás. Ha az lett volna, akkor felesleges lett volna annyira várnia a zsidóknak a Messiást. Pedig várták. Most is várják. Nem kivégezni, hanem hosszánával köszönteni és követni akarják.

„Mi szükség van még tanúkra?” – kérdezte Kajafás. Tanúkra?! Miféle tanúkra?! – kérdezhetjük mi, hiszen ott nem voltak tanúk, csupán alávaló hazudozók. A törvény által büntetendő hamis

tanúknak pedig vádlotként kellett volna a bíróság előtt állniuk. Kajafás azonban tanúknak nevezte őket. Micsoda hazugság!

Helyettünk és értünk szenvedett el mindent Urunk. Ne csodálkozzunk, ha az Ő útján járva vádol a világ. A Sátán az

igazság és a törvény leplebe burkolózik. Krisztus előttünk járt ezen az úton. Hozzá forduljunk bizalommal. Ő eleget tett a törvénynek. Ő minekünk védőügyvédünk Isten ítélőszéke előtt. Nem az örök halál, hanem az üdvösség vár ránk, ha Krisztust hívjuk segítségül és őt követjük. Ő él. Feltámadott!

Krisztus követéséhez hozzá tartozik az érte történő megszégysítés

„Mint prófétát csúffá tették, mert befedvén szent fejét, verték, s ki verte, kérdezték, kísértvén szent erejét.” – énekeljük a 440. Ének 5. versében. Igen jól fogta meg a lényegét Losontzi István ennek az éneknek a szerzője jó 200 évvel ezelőtt.

A koncepció perhez hozzá tartozik a megfélemlítés és megalázás. A kettő együtt jár. Egyik elősegíti a másikat. Megfélemlítik a kiszemelt áldozatot és megalázzák. Lehet fordítva is. Megalázzák, hogy megfélemlítsék. Az áldozat példájával másokat is megfélemlítenek és megaláznak.

Krisztus követése az örök életre vezető keskeny úton való járást jelenti. Diadalmenetben hordozza övéit az Úr, de ez az út a szenvedés köveivel van kikövezve. Mi ez az ideigvaló szenvedés, amit földi életünk során szenvednünk kell, az örök dicsőséghez képest? A kegyelem királyi asztalához készülünk. Még e földi életünk sem csupa szenvedés. Örülhetünk az Úrban mindenkor. Az úri szent vacsorának különösen, hiszen a feltámadott és élő Krisztussal és a választottak seregével találkozhatunk lélekben.

Dr. Dr. Csohány János

A feltámadás tanának apologetikai vonatkozásai

A keresztyén teológia egyik sokat támadott tétele a testi feltámadásról szóló tanítás. Ez természetesen egyediségének és teológiai központiségének tulajdonítható. Hiszen ez a tan valóban botránkozás az emberi elmének és az Isten nélküli filozófiáknak. Mint látni fogjuk a testi feltámadás egyedülálló a maga nemében. Ezért mondja *Sebestyén Jenő* is, hogy ezen a nagy hittételen áll vagy bukik a keresztyén egyház. Ebben a kis írásban szeretnénk röviden áttekinteni néhány olyan tévelygést, felsorolni néhány olyan nézetet, amelyek a feltámadás körül illetve azzal kapcsolatosan alakultak ki a kezdetektől fogva napjainkig. Mondanunk sem kell, hogy itt hamis nézetekről, elméletekről lesz szó. Olyan nézetekről, amelyeket keresztyénekként a Biblia alapján nem fogadhatunk el.

Már az ókori világban jelen voltak azok a pogány mítoszok, amelyek részben hasonlítottak a későbbi feltámadás tanhoz.¹ Ki ne hallott volna *Írisz* és *Ozirisz* történetéről? *Oziriszt* saját testvére darabokra vágta, de *Írisz* végül is életre keltette. Így lett az alvilág ura. Vagy ott van *Orfeusz*nak, a zenésznek a története, aki lement az alvilágba, hogy felhozza szerelmét, azaz visszahozza őt ebbe az életbe. Továbbá, gondolhatunk a *Gilgames* eposzra is, ahol szintén előjönnek hasonló motívumok. De nemcsak az egyiptomi és babiloni misztériumvallásokban találunk ilyesmivel.

A görög filozófiától sem idegenek az ilyen jellegű gondolatok. *Platón* is foglalkozott a kérdéssel – igaz közvetetten –, amikor a lélek halhatatlanságát tárgyalta.² Nyilván, nála szóba se jöhetett a testi feltámadás, mivel a test csak megakadályozná a lélek szabadságát, a végső ismeret elnyerését. A test tökéletlen és rossz, a feltámadás csak ezt állandósítaná. A *gnoszticizmus* és az *újplatonizmus* is szükségtelennek tartotta a feltámadást. Mindkét irányzatot a dualista³ gondolkodás jellemezte. A test, az anyag rossz – mondták, ezért nincs miért feltámasztani.

A *sztoikus* és *epikureus* filozófusok⁴ számára is ez a tanítás teljesen elképzelhetetlennek bizonyult. A *sztoicizmus*, *fatalista*⁵ szemléletéből kifolyólag azt tanította, hogy a világot úgy kell elfogadni, ahogy van, nem pedig megváltoztatni. Istennel nem lehet személyes kapcsolatot létesíteni, ezért a halál egy igen jó befejezés. Legalább nem kell tovább dolgozni, szenvedni, harcolni. Minek ide a

feltámadás? Az *epikureizmus* viszont azt tanította, hogy a világ az atomok véletlen ütközése nyomán jött létre. Ebben a felállásban nincs szükség Istenre. A halál beálltakor pedig ezek az atomok elbomlanak, és tovább ütköznek, az egyén pedig megszűnik létezni. A feltámadás tehát képtelenség – tanították.

Az *apokrif* iratok⁶ is meglehetősen zavarosak ebben a témában. Helyenként úgy tűnik, hogy a testi feltámadás mellett⁷, máshol mintha az ellen⁸ tanítanának. Nemhiába *apokrif* iratok. A zsidók között pedig a *szadduceusok* voltak azok, akik a feltámadás ellen foglaltak állást, méghozzá igen hevesen.⁹

Az első századokban a pogány *Celsus*¹⁰, *Porphyrius* és *Juliánus* császár is (akit hitehagyottnak is neveznek) tagadták a testi feltámadást. A magukat „keresztyéneknek” nevezők közül nem vallják a testi feltámadást az *unitáriusok* és a *Jehova Tanúi* sem. Az unitáriusok szerint a test porrá lesz, a lélek meg tovább él Istenben (panteizmus). A feltámadás lehetetlen. Jézus sem támadhatott fel, hiszen csak egy ember volt. Akár csak *Konfuciusz*, *Buddha* vagy *Mohamed*¹¹. Csak éppen arról feledkeznek meg, hogy egyedül Jézus sírja üres! A *Jehova Tanúi* szerint is Jézus csak egy „szellemi testben” támadt fel, földi teste megsemmisült. A többi ember feltámadása is valójában egy újjáteremtés lesz. Náluk a lélek és a test alapvetően egy. Az ezer éves próbaidő után pedig az elbukottak újjáteremtett teste megsemmisül.

Ha egy pillanatra a nem keresztyén világvallásokra gondolunk, meg kell említenünk a *hinduizmust*, hiszen a *reinkarnáció* szintén kizárja a testi feltámadást. A másik nagy világvallásban, a *buddhizmusban* szintén fölösleges elem a testi feltámadás, hiszen a halál utáni cél a *nirvána*, azaz a világmindenségbe történő beolvadás, a létezésből való mentesség személytelen állapota.

Nagy léptekkel továbbhaladva, a XVII., XVIII. és XIX. században a *empirizmus*¹², *racionalizmus* és a *szepticismus*¹³ szintén esküdt ellenségei voltak a feltámadás tanának. Elég ha olyan emberekre gondolunk itt mint *Voltaire*, *John Locke* vagy *David Hume*.

Végül szólnunk kell röviden a liberális teológia nézeteiről is. Sajnos nem sok jó hírrel szolgálhatunk. Szerintük ugyanis különbség van a történelem Jézusa – aki egy nagyon bölcs tanító volt – és a hit Krisztusa között.

folytatás az 6. oldalon

¹ Itt sietve megjegyeznénk, hogy szó sincs arról – mint egyes vallástörténészek állítják pl. *Strauss*, *Gunkel* és *Jensen* –, hogy ezek a pogány mítoszok lennének a keresztyén feltámadás tan korai forrásai. A testi feltámadás tana egyedi tanítás, amely ebben a formában csak a Bibliában van kifejtve. A pogány mondák olcsó utánzatai sem lehetnének a húsvéti történeteknek. Továbbá, a pogány mítoszok szereplői és hősei a képzelet szüleményei, akik a miszticizmus homályából lépnek elő, a feltámadás eseményei és szereplői viszont valóságosak.

² itt a *Phaedo* című művére gondolok

³ mindent a jó és a rossz harcára visszavezető felfogás

⁴ lásd még ApCsel 17:18, ugyancsak görög filozófiai irányzatok

⁵ a megmásíthatatlan sorsban való hit

⁶ a Bibliához nem tartozó, a protestánsok által el nem fogadott kétséges eredetű iratok

⁷ 2Makkabeusok 7:13-14,23 és 13:43-44

⁸ 4Makkabeusok 13:16; 15:2; 17:5, 18 és Jézusnak, Sirák fiának könyve 17:31

⁹ ApCsel 4:1-2

¹⁰ tévelygéseit *Origenész* válaszolta meg

¹¹ lásd az *Unitárius Káté* 6., 71., 112., 113. kérdéseit. Kiadta az Unitárius Egyház, Kolozsvár, 1991

¹² az ismeretek kizárólagos forrása az érzéki tapasztalatokban található

¹³ kételkedő alapállású filozófiai irányzat

Szombat vagy Vasárnap?

Most még csak azt a kérdést vizsgáljuk meg az Úr napjára vonatkozóan, hogy hogyan lett a hetedik napból az első? Tudjuk, hogy a vasárnap a hét első napja és mi keresztyének a hét első napját ünnepeljük. Tudnunk kell, hogy nem az egyház döntött így, nem is a papok találták ki, hogy az első napot kell megünnepelni. Az sem igaz, hogy a harmadik, negyedik században cserélték fel a két napot. Ez mindig is így volt a feltámadás óta. Tehát hogyan lett helyettesítve a hetedik nap az elsővel? Úgy, hogy Krisztus jelölte ezt így ki, az Ő rendelkezése volt, hiszen Ő a szombatnak az ura amint azt a Márk 2-ben olvassuk. Kicsoda rendelkezhet egy nap felett, ha nem annak az ura.

Tehát látjuk, hogy a nyugalom napja, a szabbath, az Úr napja elnevezést kapta és ez a nap a hétnek az első napja lesz. A Jelenések 1:10-ben olvassuk az Úrnak napjáról, tudjuk, hogy János akkor ragadtatott el. Tehát az Úr napja az Úrról kapta az elnevezést, mint ahogy az

úrvacsora is Krisztusról nevezetett el. Az Úr napján, a hét első napján történtek a jelentős események. A hét első napján támadt fel Krisztus. A hét első napján jelent meg kétszer a tanítványoknak. Ugyanezen napon töltetett ki a Szentlélek is pünkösdkor.

Tehát maga Krisztus jelölte ezt ki így, ez az Ő rendelkezése volt. Továbbá ez volt az apostoli gyakorlat is. Kezdetől fogva a hét első napján gyülekeztek össze, magyarázták az igét, imádkoztak, adakoztak. Erről olvassuk az ApCsel 20:7-ben, az 1Kor 16:2-ben. Tehát a Biblia azt tanítja, hogy az apostolok is ezen a napon gyűltek össze. Erről tudósítanak az egyházatyák is, például Agoston, Athanasius, sőt Ignácus is, aki János apostolnak volt kortársa, tehát az első században élt. Ezt írja: „Mindenki, aki szereti Krisztust, szentelje meg a hét első napját.”

folytatás a 9. oldalon

A feltámadás tanának apologetikai vonatkozásai

(folytatás az 5. oldalról)

Ez utóbbinak életére igaz mindaz, amit róla a Biblia tanít: szüztől való születése, csodái és a feltámadása is. De mindezt tanítványai találták ki utólag. A történelem Jézusa pedig valóban nem is támadt fel, mert feltámadása nem bizonyítható. Nézzünk néhány példát erre. *Wolfhart Pannenberg* például elismeri, hogy Jézus feltámadásának hagyománya legendaszerű, az az állítás pedig, hogy Jézus feltámadt, vitatható. Nála a feltámadásról bizonyosságot tevők véleménye sem számít, hiszen velük „szemben megint csak fel kell tennünk a kérdést, hogy mennyire *hiteltérdemlőek*.”¹ *Jürgen Moltmann* szerint Jézus csak a tanítványok és a gyülekezet hitében támadt fel. Annyira bebeszélék magunknak, hogy Jézusnak fel kell támadnia, hogy végül még el is hitték azt, amit előzőleg elképzelték – tanítja Moltmann. A liberalizmus nyíltan kimondja, hogy „a reménység nyelvét másként kell olvasni, mint a tényállás-jelentését. Ezért nem olvashatók az újszövetségi *húsvéti történetek sem tényállásjelentéseként*... Jézus feltámadásának *nincs tárgyi bizonyítéka*, mivel a „tények” a mi felfogásunk szerint megállapíthatóságukban halott tények.”² Persze itt több nevet felsorolhatnánk azok közül, akik alapvetően ezen a véleményen vannak, de mi csak hármat említünk még meg: *Adolf von Harnack*, *Rudolf Bultmann* és *Paul Tillich*. Harnack berlini előadásában már a múlt század első éveiben tanította, hogy különbséget kell tenni a „*húsvéti üzenet*” és „*húsvéti hit*” között.³ Az első a történelmi Jézusra, a második a hit Krisztusára vonatkozott. Csodálkozunk-e hogy ma ide jutottunk?

Testvérek, mindezek után szükséges megértenünk, hogy a feltámadás tana része az evangéliumnak, ezért aki a feltámadást támadja, az végső soron az evangéliumot támadja. Pál ezt így fogalmazza meg: „Eszetekbe juttatom továbbá atyámfiat az *evangéliumot*, melyet hirdetem néktek, melyet be is vettetek, melyben állotok is, amely által üdvözültök is, ha megtartjátok, a minémű beszéddel hirdetem néktek, hacsak nem hiába lettetek hívőkké. Mert azt adtam előtökbe főképpen, amit én is úgy vettem, *hogy a Krisztus meghalt a mi bűneinkért az írások szerint; és hogy eltemettezt; és hogy feltámadott a harmadik napon az írások szerint*.”⁴ Mi az evangélium? Olvassuk el figyelmesen a kiemelt dőltbetűs részt, amely pontosan az evangéliumot ismerteti röviden. És a feltámadás része ennek. Hangsúlyoznám azt, hogy Krisztus halála, eltemetése és feltámadása az *írásként* történt. Nem egy szükségmegoldás tehát, nem is egy váratlan fordulat miá kellett bekövetkeznie Krisztus feltámadásának. Isten tervében és kijelentett ígében ez mindig is benne volt. (Más kérdés, hogy a tanítványokat ez váratlanul érte) Amiképpen benne volt és benne van az Ő tervében a mi feltámadásunk is. *Thomas Watson* az angol puritán mondja a feltámadásról, hogy az bizonyosabb a reggeli ágyból való felkelésnél. Lehet, hogy holnap reggel már nem kelünk fel az ágyból, de feltámadásunkhoz nem fér semmi kétség. Sőt, a hitetlenek feltámadása is bizonyos!

Isten a teljes emberben érdekelt, a teljes emberre tart igényt, ezért váltotta meg lelkünket, és támasztja majd fel testünket. Drága tanítás ez, biblikus tanítás ez, egyedi tanítás ez. Ezért drága kincs Krisztus feltámadása is. Ragaszkodjunk hozzá és tegyünk bizonyosságot róla. „Mert ha a te száddal vallást teszel az Úr Jézusról, és szívedben hiszed, hogy az Isten feltámasztotta őt a halálból, megtartatol.”⁵

Szőke Imre

¹ F. W. Kantzenbach, *Teológiai irányzatok*, 313 o., A Református Zsinati Iroda Tanulmányi Osztálya, Budapest, 1996

² Ingo Baldermann, *A Biblia a tanulás könyve*, 311 o., A Református Zsinati Iroda Sajtóosztálya, Budapest, 1989

³ James Orr, *The Resurrection of Christ*, 25 o., Zondervan Publishing House, Grand Rapids, Michigan, 1965

⁴ 1 Kor 15:1-4

⁵ Róm 10:9

Az Úr napjának a megtartása

Az igaz vallás legfőbb része az Isten parancsolatainak való engedelmség. Ez így volt az Ószövetségben is, de mára sem változott meg. Jézus nem azért jött, hogy eltörölje a törvényt, hanem azért, hogy betöltsen azt (Mt 5:17). De Ő nem azért töltötte be, hogy bennünket felmentsen a törvénynek való engedelmség kötelessége alól, hanem, hogy megszabadítson annak átkától, mivel mi képteleneknek bizonyultunk tökéletesen betölteni azt, s üdvösséget remélni sem merhettünk volna így. De a törvény megmaradt, s nekünk ahhoz kell szabnunk az életünket. „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok” – mondta Jézus mielőtt a keresztre ment volna. Az Úr napjának a megszentelése Istennek örökérvényű parancsolatai közé tartozik.

„És megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt, mivelhogy azon szűnt meg minden munkájától, melyet teremtve szerzett Isten” – olvashatjuk Mózes első könyvének második részében. Sokan azt állítják, hogy mindegy, melyik napot szenteled meg, a lényeg az, hogy egyet a hét közül megtartsál. De ha Isten egy bizonyos napot szentelt meg, akkor nekünk is azt a napot kell megszentelnünk. De mit is jelent megszentelni az Úr napját?

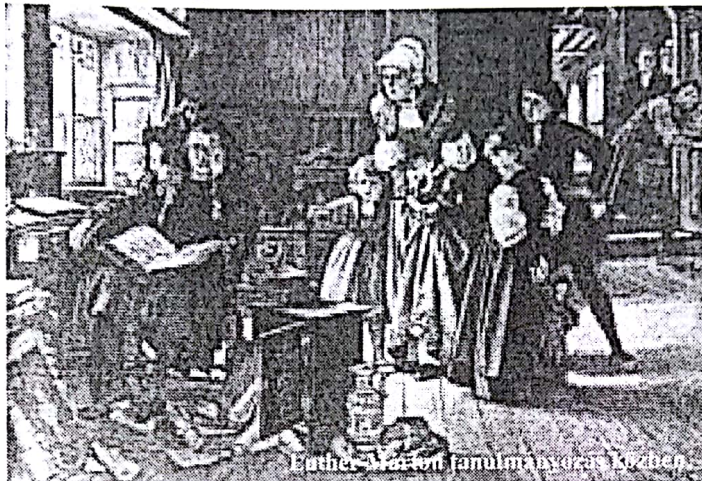
1. Tiltó értelemben

„Semmi dolgot se tégy azon, se magad, se fiad, se leányod, se szolgálád, se szolgálóleányod, se ökröd, se szamarad, és semminémű barmod, se jövevényed, aki a te kapuidon belől van, hogy megnyugodjék a te szolgálád és szolgálóleányod, mint te magad.” (5Mózes 5:14) Igénk szól minden emberhez, legyen az férfi vagy nő, szülő vagy gyermek, főnök vagy alkalmazott, öreg vagy fiatal, gazdag vagy szegény. „Semmi dolgot se tégy azon se magad...” Legelőször magunkért vagyunk felelősek. Semmi dolgot ne tegyünk az Úr napján. Ne ezen a napon javítsam vagy mossam a kocsimat, ne ez legyen a nagytakarítás, nagymosás napja, ne ezen a napon végezzem el a heti bevásárlásaimat, ne ezen a napon készüljek a vizsgáimra, ne ezen a napon végezzem el a házkörüli munkáimat, stb.

Igénk szól a szülőkhöz: „se fiad, se leányod”. Nem csak magunkért vagyunk felelősek, hanem gyermekeinkért is. Dolgoznak-e a te gyermekeid az Úr napján? Hogy nevelted őket? Mit láttak tőled? Talán nehéz most arra tanítanod őket, hogy ne dolgozzanak az Úr napján, miután azt látták tőled is, hogy ha „muszáj” volt, akkor megszegted az Úrnak parancsát? Ha megszenteled te magad az Úr napját, ne gondold, hogy mindent megtettél. A te fiadért és leányodért is felelős vagy.

Az ige megszólítja a főnököket, az üzletvezetőket, vendéglősöket, stb. „Se szolgálád, se szolgálóleányod”. Minden főnöknek – hadd nevezzem így ezt a kategóriát – számot kell majd adnia az Úr előtt, hogyha dolgoztatta az alkalmazottait az Úr napján. Sokan vannak, akik ezt teszik. Ők nem dolgoznak, s nyugtatják magukat, hogy megszentelik az Úr

napját. Az igénk világosan beszél, nem lehet félreérteni. Ha nem dolgozom, de dolgoztatok, ugyanúgy vétkezem az Úr ellen, mintha én magam dolgoznék. Hány üzlet, vendéglő, szórakozóhely van nyitva az Úr napján? Ó, mennyire semmibe van véve az Úr napja! „Átkozott az a nyereség, átkozott az a felüdülés, amelyet gyilkos jogsértés által nyerünk az Ő napján” – Dr. Love.

Az igénk a földműveseket sem hagyja ki a megszólításból, azokat, akik a föld megmunkálásából élnek. „Se ökröd, se szamarad és semminémű barmod”. Ne dolgoztassam az állataimat sem az Úr napján. Istennek még az ökrökre

is kiterjed a figyelme, mert azoknak is szükségük van a pihenésre, s vannak főnökök, akik annyira sem értékelik alkalmazottaikat, mint amennyire az Úr a barmokat. Bárcsak szeretnénk legalább annyira az embertársainkat, mint amennyire az Úr szereti az állatokat. Nem fog az a föld, amely Istené, s amelyet Isten öntöz, többet teremni, ha az Isten napján fogjuk művelni.

Miért ne tégy semmi dolgot, és miért ne tegyen semmi dolgot a te leányod, szolgálád, ökröd? „...Hogy megnyugodjék a te szolgálád és szolgálóleányod, mint te magad.” Neki is és neked is szükség van a megnyugvásra.

2. Felszólító értelemben

Nyilvánvaló, hogy a negyedik parancsolat nemcsak tiltást tartalmaz, nemcsak azt mondja el nekünk, hogy semmi dolgot se tegyünk, de elmondja azt is, hogy mit tehetünk, sőt, hogy mit kell tennünk. „Vigyázz a nyugalom (szabbath) napjára, hogy megszenteld azt, amiképpen megparancsolta neked az Úr, a te Istened.” (5Mózes 5:12) Isten nem úgy vesz el valamit, hogy nem ad semmit helyébe. Ha csak ennyit tenne, akkor semmi örömeinket nem lelhetnénk az Úr napjában. Azt kéri tőlünk, hogy tegyük félre a mi hétköznapi dolgainkat, (ne csak gyakorlatban, hanem elméletben is, azaz, a gondolatainkban se folytassuk a hétköznapi dolgainkat), mert Ő valami csodálatosabbat készített számunkra. Azt kéri, hogy letegyük, oda adjuk hétköznapi dolgainkat, hogy Önmagát adhassa nekünk. Isten az Úr napján önmagát adja nekünk, a vele való közösséget. Az Úr napja nemcsak a test pihenésére adatott, hanem a lélek megnyugvására is. Mivel gyengék vagyunk, elfáradunk, mind testileg, mind lelkileg. Ezért szükségünk van a nyugalomra. De hol talál nyugalmat az emberi lélek? „Csak Istenben nyugszik meg lelkem...” (Zsolt 62: 2). Az ember lelke csak Istenben és Istennél nyugszik meg.

folytatás az 8. oldalon

Gyermekeink és az Úr Napja

Még ha a felnőttek nagyon komolyan vennék is az Úr napjának megszentelését, és nem volna szükséges erre tanítani őket, még akkor is elengedhetetlen lenne, hogy a gyermekeinket megtanítsuk ennek a fontosságára. E nevelés nélkül a jövő nemzedék már újra nem képviselné ezt a bibliai tanítást. Mivel azonban az Úr napjának a megszentelése manapság egy ritka, sőt ismeretlen fogalom, ezért a megoldást nem csak magunk számára, hanem a gyermekeink számára is keresnünk kell.

Isten megparancsolta, hogy mindazt, amit Ő közölt velünk az Ő igéjében, tanítsuk meg a gyermekeinknek is. „Ismertesd meg azokat a te fiaiddal és fiadnak fiaival.” (5Mózes 4:9) „És ezek az igék, amelyeket e mai napon parancsolok néked, legyenek a te szívedben és gyakoroljad ezekben a te fiadat.” (5Mózes 6:6-7) Ily módon az Úr napjának a megszentelését is tanítanunk kell a

gyermekeinknek. Tanítanunk kell őket szóban, tanítanunk kell őket a mi életünk példájával. A gyereknevelésnél figyelniük kell arra, hogy akár rosszat, akár jót teszünk, a gyermekeink utánoznak még akkor is, ha a szavainkkal mást próbálunk mondani. Így vannak ők megteremtve. Néha megmosolyogtat bennünket ez az utánzásra való hajlam, de ugyanígy okozhat szomorúságot is. Lehet áldás, de lehet átok is számunkra. A gyermekeink naponta alkalmazkodiknak életükben azt, amit tőlünk látnak, legyen az Isten követése, vagy épp az ellene való lázadásunk. Ez alól nem kivétel az Úr napjának a megszentelése sem. Ha szeretnénk, hogy gyermekeink Istennek engedelmeskedjenek ezen a területen is, akkor tanítsuk őket erre, mind szavaink, mind életünk által!

Szász Attila

Az Úr napjának a megtartása

(folytatás a 7. oldalról)

Vigyázz a nyugalom napjára, hogy megszenteld azt! „Megemlékezzél róla, hogy szolga voltál Egyiptom földjén, és kihozott téged az Úr, a te Istened, erős kézzel és kinyújtott karral. Azért parancsolta néked az Úr, a te Istened, hogy a szombat napját megtartsad.” (5Mózes 5:15) Minket az Úr nem Egyiptom földéről hozott ki, ezért számunkra a nyugalom napja nem a zsidó szombat, hanem a Jézus Krisztus feltámadásának napja, lelki megszabadulásunknak az ünnepe. Az Úr napján tehát emlékeznünk kell a Krisztus feltámadására, a lelkünknek a bűn kötelékéből, a kárhozat állapotából való kiszabadítására. Ezért az Úr napja a megemlékezés, a hálaadás és az öröm napja. „Ez az a nap, mit az Úr rendelt, örvendezzünk és vígadjunk ezen!” (Zsolt 118:24)

„Hat napon át munkálkodjál, a hetedik napon nyugalomnak, szent gyülekezésnek szombatja van...” (3Mózes 23:3) Azért szent gyülekezésnek napja ez, mert a szent Istennel találkozik az ő népe. Öröm ez, hogy az Úrral találkozhatunk, hogy félre tehetjük hétköznapi gondjainkat, problémáinkat, gondolatainkat, a földieket, s a mennyeiekre figyelhetünk. A léleknek szüksége van Istenre. Tehát az Úr napját megszentelni nem azt jelenti, hogy nem teszünk egész nap semmit, hanem az én lelkem szükségleteire nagyobb hangsúlyt fektetek, mint amennyire más napokon időm van. Hétköznapi egy-két órát tudsz erre szánni, de nyilvánvaló, hogy ez a lélek számára nem elég, ezért van az Úr napja, hogy lelked bőségesen megelégtessék. Nem a szórakozóhelyeken nyugszik meg az ember lelke, hanem Isten közelségében, az istenfőlők gyülekezetében.

Az Úr napja az imádság, az igeolvasás, igehallgatás, éneklés, családi áhítatok és gyülekezeti alkalmak, továbbá a szolgálat, a beteglátogatás, az irgalmas cselekedetek napja is. Az Úr napján nem csak a saját lelki, ill. testi szükségletünkre kell gondolnunk, hanem a másokéra is. „Szabad-e szombaton jót tenni, vagy rosszat tenni? Az életet megtartani vagy elvesztetni?” (Lk 6:9) Szabad jót tenni, szabad gyógyítani, szabad másokon segíteni. Isten nemcsak megszentelte az Ő napját, nemcsak elkülönítette, hanem meg is áldotta azt.

Áldott annak a napnak minden perce. Isten azt akarja, hogy részesüljünk az Ő áldásaiban ezen a napon, hogy győnyörűség legyen számunkra ez a nap. Isten sok áldást elrejtett ebben a napban, meg kell keresnünk őket, magunkévá kell tennünk ezeket. A vele és egymással való kapcsolatnak az édességét, a szolgálat örömét, az istentisztelet szentségét. Adja Isten, hogy ne az unalom napja legyen ez számunkra, hanem az öröme. Isten segítsen, hogy megszenteljük ezt a napot, és megtapasztaljuk ennek a napnak az áldásait. „Aki nem veszi komolyan az Úr napjának a megszentelését, elsősorban Isten, másodsorban saját teste és lelke ellen, végül pedig embertársai ellen vétkezik.” Dr. Love

Befejezésül az 5Mózes 5: 29-et ajánlom olvasásra.

Sikó Mihály

Nyári táborok időpontjai: (Szóvata - 2001)

- **Evangélizációs tábor** (júl. 14-21)
(13 év fölötti fiataloknak)
- **Gyerektábor** (júl. 23-30)
(A gyülekezetek gyerekeinek)
- **Brassói fiatalok tábora** (júl. 30-aug. 6)
(Más fiatalok is részt vehetnek)
- **Munkatársak tábora** (aug. 6-11)
- **Felnőttek tábora** (aug. 13-20)
(25 év fölötti gyülekezeti tagoknak és érdeklődőknek)
- **Hitmélyítő tábor** (aug. 20-27)
(16 év fölötti keresztyén fiataloknak)

(Kérjük a kedves érdeklődőket, hogy minél hamarabb jelezzék részvételi szándékukat Kovács Ferencnél vagy a gyülekezet pásztoránál!)

Minden bétén esküvő

Mark Twain, Tom Sawyer kalandjai című könyve sokunk számára kedvenc gyerekkori olvasmányunk volt. Gyerekszemmel nagyon érdekes és szórakoztató könyvnek bizonyult, de visszatekintve feltűnő az az ironia, amellyel a szerző a keresztyénséget, azon belül pedig az Úr napját jellemzi: Tom számára ez volt a hét legszomorúbb napja – mert ilyenkor „semmit sem volt szabad tenni” –, és életének legunalmasabb, céltalan óráit a vasárnapi istentisztelet jelentette – kivételt képeztek azok a „drága” percek, amikor egy legyet vagy más bogarat megfoghatott, vagy amikor egy kóbor kutya besétált a templomba.

Ez egy nagyon tragikus kép, de ennél sokkal rosszabb az, amit „a törvénytől szabad” keresztyének tesznek, akik elutasítják ezt a fagyos, törvénykező vasárnapi hangulatot, és helyette egy kis tanulással, takarítással, kerti munkával vagy egyéb fontos tennivalóval egészítik az Úr napját.

Szeretném bemutatni Tom „társainak” szüleiknek, hogy a tétlen, fagyos és unalmas vasárnapnak a biblikus alternatívája nem csak egy jól kihasznált munkavasárnap lehet.

Életünk számos eseménye mögött egy olyan kép vagy hasonlat áll, amely jellemzi és meghatározza magatartásunkat és felfogásunkat. Például, mihez hasonlíthatja Tom az Úr napját? Milyen esemény az, amely alatt nem szabad játszani, futkározni, nevetni, „és semmi mást tenni”? Egy temetés. Ha az Úr napját úgy akarjuk megszentelni, hogy semmit sem teszünk, akkor annak temetési hangulata lesz.

A vasárnap a hét legjobb napja kellene, hogy legyen, amely tartalmazza a keresztyén hit legcsodálatosabb harmóniáit, áldásait. Ezen a napon, félrevonulva a világ zajától és problémáitól, lehetőségünk van arra, hogy már itt a földön megijeljük a menny örömeit és gyönyörködünk Isten dicséretében és magasztalásában. (Jel 7:9-17) Ezzel szemben mi mit teszünk? Egy temetést mutatunk be a gyerekeinknek, és azt mondjuk nekik: ilyen a hit, ezt jelenti az evangélium szerint élni. Ne csodálkozzunk ezért, ha a gyerekeink elfordulnak a hittől és menekülnek az evangéliumtól. „Ki mozdított már el gyereket” azáltal, hogy egy temetésben gyönyörködött? (Mt 11:23)

Az istentisztelet megeleveníti, megerősíti Istennel kötött szövetségünket. Isten megszólít, megváltoztat az Ige által, valósággal felüdít minket. Tehát mihez hasonlíthatja a Szentírás az Úr napját? Egy esküvőhöz!

„Elmentem melletted, és láttam, hogy már a szerelem korában vagy. Ezért rád terítettem ruhám szárnyát, és betakarítam meztelen testedet. Megesküdtem neked, és szövetségre léptem veled – így szól az én Uram, az Úr –, és az enyém lettél. Megfürdettelek vízben, lemostam rólad a vért, és bekentelek olajjal. Tarka ruhába öltöztettelek, és delfinbőr sarut húztam a lábadra; gyolcsba

takartalak, selymet terítettem rád. Földíszítettelek ékszerekkel, karpereceket tettem a kezedre és a nyakadra láncot. ...Igen-igen megszépültél, sőt még a királyságot is elérted. Szépségednek híre ment a népek között, mert tökéletessé tették azok az ékszerek, amelyeket rád raktam – így szól az én Uram, az Úr.” (Ez 16:8-14)

Rembrandt: Zene parti

A Szentírás nagyon sok helyen egy esküvőhöz és a házassághoz hasonlíthatja az Istennel kötött szövetségünket (Ézs 49:18; 61:10; Jer 7:34; Jn 3:29; Ef 5:23; Jel 19:7; 21:2) Ezen belül maga az Úr napja is ennek a szövetségnek a szimbóluma, és a zsidó tradíciókban a szombat mint esküvő, mindig is központi helyett foglalt el. A jegyesek öröme azonban nem csak egy értelmi dolog, hanem külsőségekben is megnyilvánul: szép ruhák, ékszerek, ünnepi lakoma, stb.

Valószínű, hogy ez a hasonlat sokkal jobban tetszett volna Tom Sawyernek is, sőt kedvenc napja lett volna a vasárnap. Egy ilyen modell nekünk is sokat segíthet az Úr napjának a megszentelésében, megünneplésében.

Először, is egyszerű lesz megérteni és elkerülni azokat a dolgokat, amelyek nem illenek oda az Úr napjához. Egy fontos esküvő napján nem ülünk le házfeladatokat oldani, nem kezdünk el a

házban takarítani, nem állunk neki mosni, nem megyünk ki a kertbe dolgozni, nem megyünk el kirándulni, nem kapcsoljuk be a tévét, stb. Mégis miért tesszük mindezt az Úr napján?

Az esküvő vendégeként nem magunkkal törődünk, hanem az ifjú párral. Ajándékot viszünk, és nem mindenáron kapni akarunk. A megjelenésünk, viselkedésünk és öltözetünk kifejezi tiszteletünket és a közös örömet. Habár külsőségeknek számít, mégis a gyerekeink esküvőjén nem fogunk matrózpólót, farmert vagy rövid nadrágot hordani – az Úr napján, az istentiszteleten ez nem fontos?

Másodszor, pedig könnyebb lesz megérteni és gyakorolni azt, amit tennünk kell az Úr napján. Egy esküvőn „kiszállunk” a földi élet gondjaiból, keserűségeiből, és a többi vendéggel együtt örülünk. Az Úr napján megpihenhetünk és teljes figyelmünket Annak szentelhetjük, akiért van ez a nap. Az istentisztelet, az otthon nyugalma és csendje megfelelő alkalmak arra, hogy az egész család közösen örülhessen és gyönyörködhessen Megváltójában és Szabadítójában.

Próbáljuk ki, tegyük ünnepé az Úr napját, legyen minden héten esküvő a családban, legyen a vasárnap a legszebb és legfontosabb napja az életünknek!

Zoltán Zsolt (Douglas Jones, Credenda Agenda 12/2 nyomán)

Szombat vagy Vasárnap?

(folytatás a 6. oldalról)

Nézzük meg, mi az oka ennek a változásnak! Az a kérdés, hogy vajon változott-e a törvény, változtak-e a parancsolatok? Nem, a parancsolatok nem változtak, mert azok Isten lényét tükrözik, amely változhatatlan. A parancsolatok nem változtak, de változott a parancsolatok alkalmazása.

A parancsolatok alkalmazását lehet bővíteni. A szombat megünneplésekor a teremtsékre emlékeztek, de már volt utalás a megváltásra, a szabadulásra is. Az újszövetségi szombat esetében egy második teremtsérről van szó. Tudjuk, hogy Isten Krisztusban megszabadított bennünket a Sátán és a bűn rabságából. Egy második

teremtésről, egy megváltásról van szó és ez még nagyobb dolog, mint az első. Szabadulásra is emlékezünk, a bűnből való szabadulásra. A szabadulásra emlékeztek a zsidók is, ez volt az ő sátoros ünnepük. Erről olvasunk a 3Mózes 23:35-36 verseiben.

Gondoljunk bele, hogy a teremtsé Isten szavába került, de a megváltásunkhoz az Ő Fiát kellett odaadnia. Nagyobb dolog volt a mi megváltásunk, mint a megteremtésünk. A teremtséünk Isten önmagunkkal ajándékozott meg minket, a megváltásunkkor pedig saját magát adta nekünk. Olvassuk el még a Zsid 4:9-10 verseket is! Szeretnünk kell az Úr napját! Gyönyörűségnek tartva, kell hogy megünnepljük!

Kovács Kálmán

Heti szolgálati alkalmak gyülekezeteinkben

Helység	Info	Kedd	Szerda	Csütörtök	Péntek	Szombat	Vasárnap
Budapest	Zoltán Zsolt 06-1-322-93-17		19.00 IB				11.00 IT 17.00 AB
Miskolc	KGTMI 06-46-412-558	18.00 IB	17.00 FB				10.00 IT 17.00 IT
Barót	Tókos Sándor 067-377-369	17.00 IB		19.00 FB			10.00 GYIT 11.00 IT
Brassó	Sikó Mihály 068-183-559		18.00 IM	18.00 FB		17.00 IB	11.00 IT 17.00 HIT
Kézdivásárhely	Simon Szabolcs 094-307-550			19.00 FB		11.00 IB	10.00 IT
Rava	László Lehel 065-143-462						13.00 IT 15.00 GYIT
Marosvásárhely	Kovács Kálmán 065-160-701						10.00 IT 18.00 FB
Sepsiszentgyörgy	Simon Szabolcs 094-307-550		19.00 FB				12.00 IT
Szamosújvár	Szász Attila 092-459-594			19.00 FB		14.00 IB	11.00 IT
Szatmár	Hatvani N. Alpár 061-733-871						17.00 FB
Szék	Vigh István 064-228-261		20.00 FB		20.00 FB		10.00 IB 11.00 IT 17.00 FB
Székelykeresztúr	Curcubet Gábor 094-246-095					16.00 FB	
Székelyudvarhely	Curcubet Gábor 094-246-095		19.00 FB		19.00 FO		10.00 IT 11.00 HIT 16.00 FB
Szováta	Kovács Ferenc 065-577-592						10.00 IT 16.30 IB
Beregszász	Demeter Géza 0314-124-639		16.00 FB				10.00 IT
Kukja	Demeter Géza						14.00 IT
Gát	Demeter Géza	13.00 FB					
Izsnyéte	Demeter Géza					18.00 FB	

IT- istentisztelet; FB- felnőtt bibliaóra; IB - ifjúsági bibliaóra; AB- angol bibliaóra; FO - fórum-beszélgetés; HIT- hitvallás tanulmányozás; GYIT - gyerek-istentisztelet

Keresztrejtvény gyerekeknek

A sötét kockákba írt betűket egybeolvasva, egy fontos igazságot tudunk meg!

1. Próféta, akit elnyelt a hal (Jón 2:1)
2. Mit mond Isten, amikor félünk? (5Mózes 7:18)
3. Keresztelő János apja (Lk 1:13)
4. Ő feszítette meg Jézust (Mt 27:22)
5. Nagyon képmutató és törvényeskedő vallásos zsidó (Mt 15:1)
6. Keresztelő János anyja (Lk 1:13)
7. Jézus feltámasztotta őt (Jn 11:1)
8. Az az apostol, aki nem hitte el, hogy Jézus feltámadott (Jn 20:27)
9. Márta és Lázár testvére (Lk 10:39)
10. Állat, amelyet a Törvény szerint tilos volt enni (Márk 5:14)
11. Írásra használt folyadék (2Jn 12)